

N:o 27.

Af herr **A. Johansson** i Möllstorp m. fl., om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring af taxan för arfvode åt visse i civil tjenst anstälde läkare för enskild sjukvård m. m. den 31 oktober 1890.*

I taxa för arfvode åt visse i civil tjenst anstälde läkare för enskild sjukvård m. m. den 31 oktober 1890 stadgas i § 4: »Öfverstiger vid sjukbesök väglängden till den sjuke från läkarens bostad eller annat ställe inom distriktet, derifrån resan anträdes, två kilometer, utgår arfvodet, för besök på afstånd ej öfverstigande en half mil, med 5 kronor samt, för besök på längre afstånd, med ytterligare 1 kr. 50 öre för hvarje öfverskjutande börjad half mil intill fyra mil och derefter med 1 kr. 50 öre för hvarje öfverskjutande börjad mil af väglängden till den sjuke, utan rätt för läkaren till särskildt arfvode för återfärden.» Detta, om läkaren befordras med tjenlig skjuts till den sjuke och åter. Skall han deremot färdas på egen skjuts, tillkommer skjutslega fram och åter efter en häst och åkdonslega efter 30 öre milen.

Då man vet, att de allra flesta provinsialläkaredistrikt på landsorten äro rätt vidsträckta och få torde finnas, der icke väglängden åt vissa håll äro både tre och fyra mil, ja, stundom långt derutöfver, så kan man göra sig en föreställning, huru sjukvården i sådana aflägsna trakter ställer sig. Kan den sjuke icke föras till läkaren, får det ofta gå, huru det kan; i vissa fall vända de behöfvande sig till qvacksalfvare, andra söka, om möjligt, komma in på närmaste lasarett, der sjukvården ställer sig jemförelsevis mycket billigare. Till och med personer i något så när burgna omständigheter anse sig icke hafva råd tillkalla läkare annat än i yttersta nödfall. Och för sådana, som äro i saknad af egen skjuts, ställer sig saken ännu ogynsamare.

Att en onaturligt hög medicinaltaxa icke minskar denna olägenhet, faller af sig sjelft.

Att åtskilliga provinsialläkare icke begagna sig af sin lagliga rätt i detta hänseende i hela sin utsträckning, erkännes villigt, men dessa torde sannolikt få räknas till mindretalet. En nedsättning i denna höga resetaxa till hälften, om provinsialläkareinstitutionen skall upp-

fylla det ändamål, hvartill den är afsedd, anser jag vara af behovet påkallad och skulle i alla landsorter helsas med tillfredsställelse; oakadt en sådan nedsättning i taxan, skulle ändå kostnaden i detta hänseende, då man jemför de förmåner, städernas befolkning åtnjuter, ställa sig afsevärdt hög.

Då meningen med detta förslag är att göra läkarevården tillgänglig äfven för aflägsset boende menniskor, som nu i de flesta fall nära nog äro i saknad af denna nödvändiga förmån, och oakadt jag tror, att en nedsättning i researfvodestaxan icke skulle minska läkarens inkomster, då dessa sannolikt skulle utjemnas genom den större praktiken, så tror jag dock detta svårligen låter sig göra, med mindre staten träder emellan och med något förökade inkomster bereder provinsialläkarne den ungefärliga ersättning, de till äfventyrs skulle mista genom nedsättning i de nu gällande researfvodestaxorna.

Jag vågar därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t måtte låta omarbета § 4 i ofvannämnda taxa så, att researfvodesersättningarna för sjukbesök, der väglängden öfverskrider fem kilometer, nedsättas till hälften af nu gällande bestämmelser, samt att i följande §§ till och med den 13:de äfven vidtagas sådana nedsättningar, att dessa bringas i ungefärlig öfverensstämmelse med den sålunda föreslagna förändringen af 4 §.

Stockholm den 21 januari 1901.

Adolf Johansson.

I förestående motion instämma:

P. O. Lundell.

J. Bengtsson.

C. J. Carlsson.

A. Magnusson.

Carl Johansson.

Anders Olsson,

Tyllered.

A. P. Johansson.

And. Andersson.

K. J. Larsson.

Rob. Petersson.

I motionens syfte instämmer

Sten Nordström.